

Christen Dalsgaard; Blicher paa Heden, ca. 1866

Den plastiske synkroni, hvoraf emnet i et betydeligt omfang er opbygget, pårører sig nogle få, oplysende bemærkninger. Som udgangspunkt er det væsentligt at påpege det vanskelige ved forsøg på at indkredse de faktorer, der genkendes som adressanter af betydningsfulde indici på stor koncentration af plastisk synkroni, da de – som hovedregel – er stærkt påvirkelige af den givne kontekst. Med andre ord kan det være næsten umuligt at tilnærme sig en brugbar og gennemført beskrivelse af disse faktorer, da de betydningsfulde indici, de ved første registrering udsender, i samme nu de tilskrives interesse, kan ændre karakter eller helt forsvinde. Dette fænomen bør, trods nogle afgørende fællestræk, ikke forveksles med fysikkens iagttalesproblematik, da der i dette berørte tilfælde er tale om generelt omskiftelige fænomener, der selv under ideelle, objektive forhold – eller endda under såkaldte ikke-eksisterende forhold – stadig ville være under påvirkning, og det nu af "sin egen" tilstedeværelse, hvilket dels skyldes den plastiske synkronis natur, der, som navnet antyder, ikkun er omskiftelig og foranderlig men også uadskillig og sammenhængende – og det på en sådan måde at kompleksiteten af de enkelte enheders interne forbundethed og afhængighed er ganske ugenomsigtig for det øje, der måtte forsøge at finde en klar kortlægning over virkninger og årsager – desuden skyldes denne såkaldte selvforstærkende påvirkning ikke mindst det forhold, at emnet lader til at have en iboende ekspansiv tendens. Dette forhold, der i øvrigt i høj grad er med til at kendetegne netop dette emne, sætter det istand til at foretage, hvad man kan kalde, automatisk kontekstualisering, altså en evne til at opretholde – og forstærke – et fiktivt "udenfor"/en opfunden anden, hvorigennem den plastiske synkroni via en raffineret gensidig afspejlings- og affirmationseffekt yderligere kan ekspandere. Da det kan forekomme som et spekulativt eksperiment at ville hævde, at emnet er istand til at kolonisere ikke-eksisterende forhold, bør det her indskydes, at det nok snarere er emnets evne til netop at opfinde nye forhold ud fra allerede eksisterende, hvorigennem der følgerigt kan banes vej for yderligere plastisk synkroni. Disse nye forhold opstår ud fra en dialektisk negationsproces, der igennem vedvarende deduktioner placerer emnet i dette nye, hvorved det også er påpeget, at koloniseringen allerede er sket i det øjeblik, det nye forhold opstår.

I forlængelse af dette vil det være væsentligt, da det er endnu et forhold, der er kendetegnende for den plastiske synkroni og dermed af vægtig betydning for bestemmelsen af emnets egentlige konstruktion, at påpege den ekstroverte vilje, der yderligere er en af årsagerne til den vanskelige indkredsning af emnet og dets bestanddele. Således vil man typisk erfare, at selv om de ovennævnte adressanter er stærkt påvirkelige af den givende kontekst, er emnet som helhed også selv en stærk effektmekanisme, der i høj grad påvirker og influerer den omkringliggende struktur. Dette sker ved, hvad man kan kalde, en "auto-reflekterende-identifikations-mekanisme", hvor den påvirkede filial udsættes for en gentagende og selvforstærkende identifikationsproces, der på mange måder minder om den ovenfor nævnte, som det omtalte emne næsten konstant undergår. Resultatet af denne identifikations-mekanisme er, at den påvirkede filials afgrænsninger over tid udviskes, idet identifikations-processen udløser en selvspejlings-ekspansion, der fordobler den påvirkede filials udstrækning i tid og rum eksponentielt, indtil der ikke længere kan være tale om nogen egentlig enhed. At selve emnet ikke selv opløses på samme måde, skyldes muligvis det ejendommelige forhold, at det omtalte emne – i kraft af den plastiske synkroni – synes at "ernære" sig igennem akkumulerende opløsning. Med andre ord peger mange kendsgerninger på, at den tiltagende ekspansion af identifikation udi tid og rum, synes at bidrage til det stof, hvoraf emnet er lavet. Der kan således være tale om en formerende opløsning.

Hermed kan det synes svært – hvis ikke umuligt – at forsøge at udpege de afgørende adressanter af betydningsfulde indici på stor koncentration af plastisk synkroni, der kan være med til at give et større indblik i emnets samlede arkitektur. Af samme årsag foreslås her nødvendigheden af at installere en såkaldt "bekræftigende intern agent". Som navnet antyder, er her tale om et affirmerende modus, der indsendes i emnets korpus og blander sig hermed, i modsætning til gængse infiltreringsmetoder, der oftest er baseret på, hvad man i denne sammenhæng kan kalde, "negerende ekstern agent". Denne bekræftigende interne agent adskiller sig nemlig fra kendte observationsmetoder ved at være i en høj sensorisk og adaptiv tilstand, der sætter agenten istand til, ikke blot at måle mindste udslag af plastisk synkroni, identifikations-effekt og deslige –

altså emnets generelle og partikulære aktivitet – men først og fremmest at lade sig okkupere af disse faktorer. Her er med andre ord tale om et sensorisk apparat af så fintfølede karakter, at det er istand til at forstørre selv de mindste udslag af påvirkning, hvilket skyldes, at det, i kraft af sin affirmerende struktur, indgår uhindret i emnets omtalte ekspansion, hvilket dermed sætter det i stand til at blive en passiv del af de afspejlings og identifikationsmekanismer, der bl.a. er kendetegnende for den plastiske synkroni. Hvad der imidlertid er værd at bemærke, er den sikkerhed, hvorved de sensoriske apparater virker på omtalte agent. På trods af vedvarende og oftest tiltagende bombardement af påvirkning fra emnets plastiske synkroni, synes agentens sensoriske instrumenter at forblive intakte og istand til at sammenfatte holdbare data om emnets struktur – i visse tilfælde synes det endda, at disse sensoriske organer styrkes som effekt af den markante påvirkning, de udsættes for. Dette forhold skyldes ikke mindst agentens evne til, som fremført ovenfor, at inkorporere den påvirkning, under hvilken den er udsat (den bekræftigende evne). Den indgår med andre ord som en naturlig del af emnets arkitektur og opløses og muteres følgerigt heri. Denne evne skyldes ikke mindst den lammede tilstand, agenten sættes i før operationens igangsættelse, hvilket bevirker, at alle former for dialektisk negation elimineres, hvilket således betyder, at agenten sættes istand til at indgå ubemærket i emnets deduktionsprocesser. Det skal i øvrigt bemærkes, at der, trods netop fremførte forholdregler, alligevel altid vil være en mulighed for at den infiltrerende agent, som følge af den massive påvirkning, vil gå til grunde i generel, udtømmende opløsning, således ikke fremført ovenfor, dette forekommer specielt i de tilfælde, hvor den anti-dialektiske affirmationsproces ikke holdes ved lige, hvilket vil resultere i overdreven udsættelse for auto-identificering, hvilket, som beskrevet i filial-eksemplet, vil resultere i udtømmende ekspansion af filialens/agentens grænser udi tid og rum.

Mathias Sæderup, 2011